

SVETNIKI SO BILI ČISTO (NE)NAVADNI LJUDJE

Tudi danes na svetu živijo svetniki. Eden izmed njih je Carlo Acutis. Računalnike uporabljamo vsi in brez njih si ne predstavljamo več življenja. Carlo je razumel, da računalnik ne služi zgolj za delo in zabavo, temveč se z njegovo pomočjo lahko širi tudi evangelij in oznanja Božje kraljestvo, zato je vneto razvijal programe z versko vsebino in verskimi odgovori.

»Svetniki so bili res nenavadni ljudje,« je končal Peter. »Vsi, o katerih si nam govoril, so bili nekaj posebnega.«

»V resnici niso bili nič posebnega,« je odkimal Serafinček. »Svetniki so bili ljudje. Vendar so se od drugih razlikovali po globoki veri v nebeškega Očeta. Bili so njegovi prijatelji, se veliko pogovarjali z njim in tudi trpljenje so sprejemali kot Božjo voljo, ki je nekaj dobrega.«

»No, saj sem rekel, da so bili nenavadni. Ljudje namreč ne trpimo radi. Če je kdo bolan, hoče čim prej ozdraveti. Ljudje se radi smejimo, neradi pa jočemo. Vsak želi, da bi mu šlo v življenju čim bolje,« je Peter nadaljeval svojo misel.

»To je res. Ljudje neradi trpite. Svetniki so živeli tako, da jih sploh ni zanimalo, zakaj trpijo in kako bi trpljenje prekinili. Sprejemali so ga kot Božjo voljo, in to jim je bilo dovolj. Vedeli so, da jim nihče ne more škodovati bolj, kot bo njihov Oče dopustil. Prav tako pa so tudi vedeli, da Bog nikomur ne naloži tako težkega križa, da ga ne bi mogel nositi. Vsakemu naloži ravno prav težkega, ne prelahkega in ne pretežkega. Sicer pa svetniki niso samo trpeli in delali pokore. Prav tako so se tudi veselili.«

»Torej svetniki niso bili samo resni? So se znali tudi smejeti?« je vprašala Tamara.

»Seveda so se tudi smejali in šalili. Saj sem vam povedal o Filipu Neriju. On se je rad šalil, spravljal ljudi v smeh in jim tudi na ta način lajšal življenje. Bog Oče je ljudem dal smisel za humor in škoda bi bilo, če se tega ne bi veselili.«

»Po čem pa so bili ti ljudje še posebni?« je zanimalo Manco.

»Od drugih jih je razlikovalo tudi to, da so vedno želeli napredovati kot ljudje in kot verniki. Nikoli ni nihče pomislil, da je že dovolj dober in se mu ni treba več truditi. Prav tako ni nihče pomislil, da je že dovolj molil in si lahko vzame dopust. Na teh področjih so vedno želeli napredovati.«

»To je podobno kot pri športu. Nikoli nisi dovolj spreten, da ne bi mogel biti še boljši,« se je posvetilo Petru.

»Tudi tako lahko razumeš,« je pokimal Serafinček. »Nihče ni tako dober, da ne bi mogel biti še boljši. Prav tako ni nihče tako velik prijatelj z Jezusom, da ne bi mogel biti še večji.«

»Pri tem je vseeno, koliko je človek star in kako pameten je,« je modro pripomnila Manca.

»Prav imaš. Vseeno je, koliko je človek star in kako pameten ali izobražen je. Pot v nebesa je odprta vsem ljudem, brez izjeme.«

»No, zdaj smo pa prispeli do doma. Hvala Serafinček in na svidenje v nebesih,« je dejala Manca.

»Na svidenje v nebesih,« jih je pozdravil Serafinček in odšel svojo pot.